

НАПРЯМ 6. КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО ТА КРИМІНОЛОГІЯ. КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-580-1-28>

ОРГАНІЗАЦІЯ РОЗГЛЯДУ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Віднійчук Ірина Владиславівна

*студентка 1 курсу факультету права, гуманітарних і соціальних наук,
Кременчуцький національний університет
імені Михайла Остроградського
м. Кременчук, Україна*

Запровадження воєнного стану в Україні 24 лютого 2022 року створило надзвичайні умови для функціонування системи кримінальної юстиції. Традиційна, законодавчо встановлена модель строків, процедур та гарантій кримінального провадження перестала відповідати реальним можливостям судових установ. Постійні обстріли, загрози безпеці учасників процесу, а також перебої в роботі критичної інфраструктури (зокрема, відсутність електропостачання та зв'язку) об'єктивно унеможливили безперервне здійснення правосуддя.

Кримінальне право відіграє вирішальну роль як інструмент протидії найтяжчим злочинам, що становлять пряму загрозу безпеці держави та суспільства під час війни. В умовах військового часу особливої суспільної небезпеки набувають такі злочини: державна зрада, терористична діяльність, воєнні злочини, диверсія, мародерство. Кримінальний кодекс України передбачає суворі покарання за ці діяння, що підкреслює їхній винятковий характер і пріоритетність їхнього розслідування та покарання для правоохоронних органів. Ключовим аспектом реалізації кримінального права є документування та розслідування воєнних злочинів, які підпадають під юрисдикцію не лише національних, але й міжнародних органів правосуддя. Проте, сучасна діяльність кримінальної юстиції зіштовхується зі суттєвими викликами, спричиненими повномасштабною війною, руйнуванням інфраструктури та обмеженою роботою державних інституцій. З огляду на це, гостро постає потреба в методологічному переосмисленні організації кримінального провадження та нормативній адаптації процесуальних

строків до умов воєнного стану. Чинна модель строків не враховує об'єктивної неможливості їх дотримання в умовах збройної агресії.

Ця проблематика була проаналізована на конкретному прикладі кримінального провадження № 592/881/21 щодо обвинувачення В. В. Василенка у низці особливо тяжких сексуальних злочинів проти малолітніх. Справа була відкрита до повномасштабного вторгнення (підготовче судове засідання призначено на 02 лютого 2021 року). Обвинувачення включає кримінальні правопорушення, передбачені ч. 1 ст. 263 (незаконне поводження зі зброєю), ч. 1 ст. 155 (статеві зносини з особою, яка не досягла статевої зрілості), ч. 2 ст. 156 (розбещення неповнолітніх), ч. 6 ст. 152 (згвалтування малолітньої) та ч. 6 ст. 153 КК України (насиленницьке задоволення статевої пристрасті неприродним способом щодо малолітньої). Після початку війни розгляд справи був суттєво ускладнений та затягнутий. Ці затримки призвели до подвійного порушення прав: 1) порушення прав обвинуваченого, що було визнано Європейським судом з прав людини (ЄСПЛ) у заяві № 30755/23; 2) порушення прав потерпілих – малолітніх дітей, для яких тривала відсутність остаточного вироку стає формою вторинної травматизації.

Категорія та чутливість провадження стосується особливо тяжких злочинів проти статевої недоторканності дітей. Зважаючи на цю категорію, провадження підлягає колегіальному розгляду судом. Ключовою особливістю є те, що потерпілими є малолітні діти. Це робить процес надзвичайно чутливим з огляду на потенційні психологічні наслідки як для самих постраждалих, так і для суспільства в цілому. Сумська область має понад 560 км спільного кордону з РФ та була однією з перших, що постраждала від повномасштабного вторгнення. Частина території області була окупована у 2022 році, а після звільнення регіон залишається під постійними обстрілами (ракетними, артилерійськими та дроновими). Зарічний район м. Суми, де розташовано суд, що розглядає справу, неодноразово зазнавав ворожих атак, що створює значні безпекові ризики. До того ж системні удари РФ по енергетичній інфраструктурі України призвели до масованих пошкоджень ТЕС та підстанцій. Наслідком є тривалі та непередбачувані відключення електроенергії, що критично впливає на роботу суду: 1) ускладнюється функціонування Єдиної судової інформаційно-телекомунікаційної системи (ЄСІТС); 2) обмежується можливість проведення судових засідань; 3) стає неможливим забезпечити обов'язкову аудіофіксацію судового процесу, як того вимагає Кримінальний процесуальний кодекс України.

Воєнний час унеможливив проведення значної частини судових засідань (відсутність світла/фіксації, тривоги, обстріли), спричинивши

суттєві процесуальні затримки. Адвокатка Л. Криворучко подала скаргу до ЄСПЛ на надмірну тривалість тримання під вартою (заява № 30755/23). Цю скаргу включили до рішення «Syrytsya and Others v. Ukraine» (05.09.2024). ЄСПЛ встановив порушення п. 3 ст. 5 Конвенції (тривалість досудового тримання), підтвердивши системність проблеми в Україні. Хоча порушення п. 4 ст. 5 не було встановлено, факт надмірного досудового ув'язнення став негативним висновком проти України.

Рішення Європейського суду з прав людини (ЄСПЛ) проти України викликають гострий суспільно-політичний резонанс. Адвокатка, коментуючи такі рішення, наголосила, що вони є «брудною плямою порушення закону конкретними суддями» (Зарічного районного суду м. Суми, Сумського апеляційного суду). Ця оцінка вказує на індивідуальну відповідальність суддів, хоча слід визнати, що значна частина процесуальних проблем об'єктивно зумовлена наслідками повномасштабної війни.

Ситуація ускладнюється критичною вразливістю прав малолітніх потерпілих. Затягування справи, як продемонструвала справа 592/881/21, призводить до: 1) повторної психологічної травматизації: Необхідність знову переживати подію під час повторних засідань та очікування вироку завдає значної емоційної шкоди; 2) вторинної віктимізації (secondary victimisation): Сама судова система, ненавмисно затягуючи процес, стає джерелом негативного впливу на психіку дитини. Це прямо суперечить Конвенції ООН про права дитини, згідно з якою інтереси дитини мають бути домінуючими. ЄСПЛ у справі «M.G.C. v. ROMANIA» (2016) підтвердив, що затягування провадження щодо сексуального насильства шкодить психологічному здоров'ю дітей та суперечить їхнім найкращим інтересам. Тобто, має місце подвійне порушення прав – як обвинуваченого, так і найбільш вразливих потерпілих, що вимагає негайної системної корекції.

Процесуальні строки є ключовою регулятивною функцією кримінального процесу, забезпечуючи його впорядкованість і реалізацію принципу розумності. Однак в умовах воєнного стану дотримання цих строків є фактично неможливим або вкрай ускладненим через об'єктивні бар'єри: 1) перебої з електроенергією та зв'язком; 2) небезпека пересування та повітряні тривоги; 3) неможливість доставки учасників, матеріалів справи чи зупинення/обмеження роботи судів.

Організація кримінального провадження базується на нормативній моделі для стабільних умов, тоді як реальні можливості її виконання в умовах збройного конфлікту катастрофічно обмежені. Війна стала стрес-тестом для кримінальної юстиції, який показав її структурну вразливість. Відсутність адаптивної моделі спричиняє не лише

процесуальні затримки, а й міжнародно-правові та соціальні наслідки (рішення ЄСПЛ, зростання недовіри). Методологічно важливо враховувати принцип об'єктивності, а також принцип системності, що вимагає врахування зовнішніх чинників, які впливають на реалізацію норм. Обставини воєнного стану мають бути аргументом для нормативної корекції правил організації кримінального провадження.

Адаптація кримінального процесу до умов воєнного стану вимагає комплексної нормативної модернізації, яка може включати такі ключові заходи: 1) уточнення процесуальних строків: а) конкретизація поняття «розумного строку» з урахуванням специфіки воєнного стану; б) встановлення гнучких строків для окремих процесуальних дій; в) запровадження спеціальних процедур для призупинення чи відкладення строків; 2) розвиток дистанційного провадження – вдосконалення механізмів дистанційного провадження (наприклад, відеоконференцзв'язку); 3) організаційно-методичне забезпечення – створення методичних рекомендацій для уповноважених органів щодо дій в умовах відсутності електропостачання чи зв'язку.

Таким чином, організація кримінального провадження в умовах повномасштабної війни виявила фундаментальне протиріччя між існуючою нормативною моделлю, розрахованою на стабільність, та реальними можливостями її виконання в ситуації збройного конфлікту. Аналіз практики (зокрема, справи № 592/881/21) демонструє, що чинна система строків і процедур не може забезпечити баланс між: гарантіями прав обвинуваченого; правами потерпілих; інтересами правосуддя. Ця нездатність спричинена системними обмеженнями: воєнними діями та руйнуванням критичної інфраструктури. Потрібна не просто технічна корекція, а методологічне переосмислення самої структури кримінального провадження, що охоплює: темпоральність (управління строками); організаційну гнучкість; пріоритетність категорій справ; процедурні алгоритми в надзвичайних умовах; роль цифрових інструментів правосуддя; межі відповідальності держави за дотримання процесуальних гарантій.

Відсутність адаптивної моделі призводить не лише до процесуальних затримок, але й має політичні, міжнародно-правові та соціальні наслідки: від негативних рішень ЄСПЛ проти України до падіння довіри суспільства до правосуддя. Війна чітко показала структурну вразливість кримінальної юстиції. Організація кримінального провадження під час війни вимагає глибоких і послідовних змін на двох рівнях: 1) філософський/методологічний – переосмислення можливості та меж застосування процесуальних норм у надзвичайних умовах; 2) практичний – встановлення нових, адаптованих процедур, строків і гарантій. Лише формування адаптивної, стійкої та правозахисної

процесуальної моделі дозволить забезпечити ефективність кримінального судочинства, захист прав усіх учасників і дотримання міжнародних стандартів у період збройного конфлікту.

Література:

1. Кримінальний кодекс України: Закон України від 05.04.2021 № 2341-III. Дата оновлення: 17.07.2025. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення: 06.11.2025).

2. Єдиний державний реєстр судових рішень. Ухвала по справі від 29.01.2021 № 592/881/21 URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/94497412> (дата звернення: 06.11.2025).

3. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI Дата оновлення: 01.08.2025. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text> (дата звернення: 06.11.2025).

4. «Про правовий режим воєнного стану»: Закон України від 12.05.2015 № 389-VIII. Дата оновлення: 14.05.2025. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/389-19#Text> (дата звернення: 07.11.2025).

5. Європейський суд з прав людини. Рішення Європейського суду з прав людини. Case of Syrytsya and others v. Ukraine URL: [https://hudoc.echr.coe.int/#{%22fulltext%22:\[%22SYRYTSYA%20AND%20OTHERS%20v.%20UKRAINE%22\],%22itemid%22:\[%22001-235555%22\]}](https://hudoc.echr.coe.int/#{%22fulltext%22:[%22SYRYTSYA%20AND%20OTHERS%20v.%20UKRAINE%22],%22itemid%22:[%22001-235555%22]}) (дата звернення: 08.11.2025).

6. Європейський суд з прав людини. Рішення Європейського суду з прав людини. Case of M.G.C. V. Romania URL: [https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22display%22:\[2\],%22languageisocode%22:\[%22ENG%22\],%22itemid%22:\[%22001-161380%22\]}](https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22display%22:[2],%22languageisocode%22:[%22ENG%22],%22itemid%22:[%22001-161380%22]}) (дата звернення: 11.11.2025).